

29 ЖОВТНЯ – перші вибори у Катеринівській об'єднаній територіальній громаді

№6 (6)

Наша

П'ЯТНИЦЯ,
20 жовтня '17

ГРОМАДА

Шанс для 45-літніх і старших

Пенсійна реформа передбачає, що кількість співробітників компанії, вік яких – понад 45 років має становити не менше 4 відсотків від загальної чисельності працівників. Про це на засіданні уряду 18 жовтня заявив прем'єр-міністр Володимир Гройсман.

«Люди іноді говорять про те, що їм більше 45 років, і вони не можуть знайти собі роботу. Так от, ми ввели квотування, що люди, вік яких – понад 45 років, можуть уже претендувати на робочі місця в українських компаніях – це буде не менше 4 відсотків від загального складу працівників», – сказав Гройсман.

Цікава арифметика

Хто скільки платить до місцевого бюджету

Скільки бізнесмени не розказуватимуть про свою безмежну любов до Батьківщини, головним мірилом їхньої турботи про народ є те, як вони платять податки. Ось як виконують цей священний обов'язок підприємства, які діють на території Обознівської сільської ради.

За січень – вересень нинішнього року ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» (керівник

В.Кухта) сплатило до сільського бюджету податків у розмірі 4 739 800 гривень, ТОВ «Сонек» (керівник Ф. Меліков) – 294 221 гривню, АПК «Ніка» (керівник М. Онул) – 264 001 гривню, ПП НС НФ «Соевий вік» (керівник Р. Монич) – 84 622 гривні, ТОВ «АПК Моя родина» (керівник В. Береговий) 83 943 гривні. Загалом до сільського бюджету за цей час надійшли 5908023 гривні.

Школярам – від гірників

35 парт, стільці до них та дві спортивні гвинтівки отримала

ваного ним підприємства уже давно оснащена і добротними

днями Володимирівська загальноосвітня школа у подарунок від ПАТ «Кіровоградське рудоуправління».

– Я перед цим побував у Володимирівці, і в мене склалися не надто приємні враження від стану матеріально-технічного забезпечення тамтешньої школи, – сказав з цього приводу кореспонденту «Нашої громади» генеральний директор ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» Володимир Кухта. – Це не годиться, що в школах однієї територіальної громади – дуже різні умови для навчання.

Володимир Кухта має на увазі те, що Катеринівська школа завдяки підтримці очолю-

комп'ютерами, і проекторами, і меблями. Крім того, ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» позаторік допомогло тут і з ремонтом класних приміщень. До слова, Катеринівська школа цими днями теж отримала подарунок від гірників – три спортивні гвинтівки.

На честь захисників Батьківщини

Рік тому з ініціативи ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» на честь учасників АТО, живих і полеглих, у Катеринівці закладено алею, а в Обознівці – сквер. Садити деревця, придбані підприємством, усі бажаючі.

Звісно, деякі рослини не пережили холодну зиму та спекотне літо. Днями такі дерева на алеї в Катеринівці замінені новими саджанцями.

Ця ініціатива належала все тим же катеринівським гірникам.

Волонтер Павло Кучеренко: Їздимо тільки до тих бійців, які на передовій

Сімох волонтерів з Кропивницького відзначив Президент України медалями «За гуманітарну участь в антитерористичній операції» нещодавно, з нагоди Дня захисника України. Серед нагороджених – і Павло Кучеренко (на знімку праворуч), який зі своєю групою регулярно відвозить військовим в зону АТО продовольство, автозапчастини та інші необхідні на війні речі, зібрані в Катеринівці.

У Катеринівці кореспондент «Нашої громади» і зустрівся з Павлом Павловичем. Ми спілкувалися в наметі, який волонтерська група Кучеренка розбила у центрі села, щоб приймати там «гуманітарку» від людей. Автор цих рядків попросив Павла Кучеренка розповісти, що його спонукало зайнятися волонтерством.

– Протягом 24 років, до російського вторгнення на схід

України, я проживав із сім'єю у місті Щастя на Луганщині, а сам родом – з Кіровограда, тут пройшли моє дитинство і юність, – дещо здалеку почав Павло. – У Луганську я мав будівельну фірму. Коли навесні 2014-го на Донбасі підняли хвоста сепаратисти, я вивісив на своїй домівці в Щасті український прапор. Хтось доніс про це бойовикам, коли вони захопили місто. Четвертого червня до мене додому прийшли два росіянина, два чеченці і один місцевий і, заявивши, що представляють нову владу, забрали мене із собою. Відвізши в місце розташування свого військового угруповання, вони зачинили мене в підвалі. Та мені вдалося до ранку звідти вийти. Повертатися додому було нерозумно, тож я подався до лісу, де переховувався, поки батальйон «Айдар» не звільнив

Щастя. 14 червня я зустрівся з родиною. Насамперед відправив дітей до своїх батьків у Кіровоград. Сам з дружиною залишилися в Щасті. Тоді, на початку літа, я і зав'язав перші контакти з українськими військовими. То були танкісти з 80-ї бригади. Допомогав їм чим міг. Хоча схилити тамтешнє населення до допомоги нашої армії – це дуже складне завдання. Майже всі там тоді були налаштовані проросійськи. 2 вересня я і дружина перебралися в Кіровоград. Так вчинити мені порадив один з наших командирів. «Не впевнений, що втримаємо Щастя», – чесно сказав він мені. А 9 вересня я вже вирушив з Кіровограда на схід країни з продовольством та іншими речами, зібраними в Кіровограді для батальйону «Айдар».

Закінчення на стор. 2

Спорт

6:3 на користь наших

З рахунком 6:3 переміг катеринівський «Огнеупор» великосеверинівську футбольну команду на її полі у неділю в рамках районного чемпіонату.

Відзначилися такі спортсмени з «Огнеупора»: Олександр Желовников, Роман Губрій, Олексій Лопушнян, Святослав Потьомкін (забили по голу) та Ігор Вітряченко (забив два голи). Наступної неділі на стадіоні у Федорівці завершиться цьогорічний районний футбольний чемпіонат, буде оголошено його переможця.

«Найтяжчу роботу покладали на нас, жінок»

— Та навіщо це треба! — замахала руками жителька Лісного Стефанія Чмихун, коли кореспондент «Нашої громади», завітавши до неї в гості, попросив поділитися спогадами про багатолітню роботу в радгоспі. (Поспілкуватися з цією старенькою жінкою порадили її односельці, характеризуючи її як добру, роботящу і цікаву в спілкуванні людину.) Врешті-решт Стефанія Миколаївна здалася. Щоправда, від фотографувань категорично відмовилася. Тож довелося задовольнитися перефотографуванням знімків, на яких Стефанія, ще далеко не бабця, — або сама, або поряд з рідними їй людьми, які уже давно відійшли в інший світ.

— Я в Лісному з 1956 року, — почала розповідь Стефанія Чмихун. — Приїхала сюди з-під Тернополя. Я там працювала в колгоспі. Перед жнивими град вибив урожай. От нас, п'ятеро дівчат, і направили в центр України, щоб ми тут заробили зерна для колгоспу. За це пообіцяли полатати дахи на наших хатах. Направляли нас у Дніпропетровськ. А в Знам'янці, там була пересадка, нас помітив Григорій Кузьмович Гора, директор рад-

госпу з Лісного, і забрав нас до себе. На радгоспному «бобику» і привіз сюди.

Як розповіла господарка далі, згодом вона забрала сюди свого сина від першого чоловіка, Володю. Що ж до роботи в радгоспі, Стефанії тривалий час довелося бути підсобником на будівництві. Тобто доводилося виконувати найтяжчу роботу — колотити цементний розчин, носити його мулярам, подавати їм цеглу.

— Усе, що тут збудовано, — то моїх рук робота, — показала Стефанія Миколаївна в бік будівель, які колись належали радгоспу. — І контора, і їдальня, і конюшні...

У 1960 році Стефанія вийшла заміж за Миколу Чмихуна. Повінчалися у церкві в обласному центрі. Потім побудувалися (до того молодий з дитиною мешкали в радгоспному гуртожитку).

— Жили ми з Миколою душа в душу, — запевнила жінка. — Він любив Володю як рідну дитину.

Далі Стефанія Миколаївна із сумом в голосі уточнила, що чоловіка поховала 18 років тому, а син помер давно, молодим. Як вона пояснила, Володя загинув від того, що на службі в армії отримав чималу дозу радіації.

— У радгоспі добре працювалося, — повернулася до попередньої теми господарка. — Краще, ніж в колгоспі, де «за паличку», тобто за трудовень, люди робили. А в радгоспі гроші платили. Я двадцять п'ять років пропрацювала на сівалці, причепленій до трактора. Сіяла все — від гороху і вівса до соняшника і кукурудзи. Це відповідальна робота — на сівалці. А взимку працювала вантажницею. Наприклад, їздили у місто по комбікорм. Ким, питаєте, був мій Микола? Шофером.

— Мене шанували в радгоспі, — повідомила жінка. — Щороку мій портрет — на дошку пошани. Медалі давали. Та від них тепер ніяких пільг. Пенсія — півтори тисячі. Субсидію не дають. Кажуть: «Не положено, бо землю маєте». А ще я двічі на місяць їжджу в місто. Купити чогось смаченького, онука провідати. Коли повертаюся, то прошу в касі на автостанції пільгового квитка. А мені відповідають: «Бабушка,

льготних мест нету»...

До місцевої влади у Стефанії Миколаївни теж є претензії.

— Невже не можна колодязь, яким ми користуємося, відремонтувати? — дивується старенька. — Ви про це краще напишіть в газеті.

Сергій ЧОРНИЙ

На знімках із сімейного альбому Стефанія Чмихун сама та з чоловіком.

Дворічного «мандрівника» шукали всім миром

Сьогодні цю подію жителі Олексіївки та сусідніх сіл Кіровоградського району переповідають з неприхованою радістю: ще б пак, дворічна дитина знайшлася живою і здоровою, не зважаючи на те, що ніч провела у ліску, на вогкій землі.

А починалося все так. Увечері минулої п'ятниці з повідомленням про зникнення маленького сина до поліції звернулася 27-річна уродженка Вінниччини, яка прибула в село, щоб оселитися в свого співмешканця. Як розповіла жінка правоохоронцям, близько 18-ої години вона залишила дитину гратися у дворі, а сама пішла по воду до криниці, де поспілкувалася з місцевими жителями. Повернувшись назад, дитини на місці вже не виявила.

Самостійні пошуки, попри всі старання, результату не дали. Розуміючи, що самотужки їй не впоратися, жінка зателефонувала до поліції, а також звернулася до сільської ради. Правоохоронці прибули швидко. Як повідомила прес-служба УМВС в області, за тривожним викликом на по-

шуки малюка були підняті працівники відділу ювенальної превенції апарату управління поліції області, Кропивницького відділу поліції, Кіровоградського районного відділення та Управління державної служби з надзвичайних ситуацій. Активно долучилися до пошуків небайдужі місцеві жителі, зокрема працівники місцевого фермерського господарства.

Незважаючи на темну пору доби, поліцейські, їхні колеги та небайдужі селяни метр за метром «прочісували» місцевість. Ретельно оглядалися покинуті будинки, колодязі та яри. Працівники поліції опитували людей, встановлювали громадян, які виїздили тієї ночі з населеного пункту, у тому числі на громадському транспорті. Однак жоден дитину не зустрів. Тривоги додавали прохолодна ніч і дрібний дощ.

Уранці працівники сектору ювенальної превенції Кропивницького відділу поліції Олег Лінецький та Андрій Бондаренко на відстані понад два кілометри від населеного пункту у кущах

почули дитячий плач. Наблизившись, побачили малюка, якого всі шукали. Як сказали поліцейські, хлопчик був радий бачити незнайомих йому людей, адже дуже замерз і налякався. Як саме він забрів на таку значну відстань від домівки, пояснити не зміг, адже ще не вміє добре розмовляти.

Хорошою звісткою поліцейські поділилися з селянами

віків, як мій, нема. Цього року у нас срібне весілля було.

Років з десять тому Світлана Товстоног присвятила своєму благовірному віршику «Как хорошо, что есть у меня Леня...», де описала, як уранці смажить оладки коханому, поки той поряється по господарству — годує птицю, собак, рубає дрова. Закінчується вірш так же оптимістично, як і починається: «Жизнь хороша, и будет все в порядке».

Ще одного вірша Світлана присвятила своєму батькові — жителю Обознівки Анатолію Бондарю. У творі передаються переживання немолодого чоловіка, коли він гортає родинний фотоальбом: «Здесь я был юнцом, а вот здесь я — в армии, Вот любовь моя (а может, не моя), И родители здесь совсем состарились, Вечно в памяти, позабыть нельзя. А вот дети все, тоже

телефоном. А от момент повернення малого до матері зі сльозами радості на очах спостерігали всі, хто долучився до пошуків. Та не меншою була радість і гордість від того, що на біду відгукнулося дуже багато людей, особливо односельчан.

Лілія СЕМЕНУХА

Фото з оперативного відео

были малыми, Давно выросли, и у всех семья. Здесь вот внуки взрослые — сердцу милые, Вспомнить жизнь свою — да не хватит дня...»

Є у творчому доробку цієї привітної жінки й віршики на громадянську тематику. Наприклад, в одному з останніх вона описала блага, якими користуються жителі Катеринівки та Обознівки: «На всіх вулицях тут світло, водогони в кожен дім, Ще й дороги асфальтують до хатиньок усім...» Далі констатується, що у Володимирівці, на жаль, — усе не так, та висловлюється сподівання, що завдяки об'єднанню декількох тутешніх громад навколо Катеринівки й володимирівці живуть цивілізовано.

Іван КИДРАТЕНКО

Світлана Товстоног: «У селі все надихає на творчість»

Світлана Товстоног у Володимирівці оселилася 25 років тому. Тут вона й почала віршувати.

— У селі все надихає на творчість, — зізналася Світлана кореспонденту «Нашої громади». — Раніш, коли була міською жителькою, віршів не складала.

За словами Світлани Товстоног, сільське життя їй дуже припало до душі.

— Тут така природа красива, такі люди добрі! Куди тому місту! — каже жінка. — Я розказую міським подругам про те, як у селі класно. Вони не вірять.

А перебралася Світлана в село через те, що вийшла заміж за селянина.

— Гостюючи якимось у матері в Олексіївці, я познайомилася

там з Льонею, — продовжила Світлана. — Полюбила його за чисту душу. У місті таких чоло-

Варто знати

Скільки платитимуть військовим та бійцям АТО

Кабінет Міністрів прийняв постанову №704 про грошове забезпечення військовослужбовців, осіб рядового і начальницького складу та інших осіб, яким суттєво змінено систему нарахування виплат військовим.

Документом визначено новий механізм встановлення посадових окладів і окладів за військовим званням. Щорічне збільшення розмірів прожиткового мінімуму (або за певних умов мінімальної заробітної плати) автоматично підвищуватиме розміри посадових окладів та окладів за військовим званням.

Так, щомісячна винагорода військовослужбовцям, які виконують завдання в зоні АТО, становитиме:

— на лінії бойового зіткнення — не менше 10 000 грн;

— в інших місцях проведення АТО — не менше 4500 гривень.

Також введено одноразову допомогу військовослужбовцям після укладення першого контракту:

— особам рядового складу — вісім розмірів прожиткового мінімуму (14096);

— особам сержантського і старшинського (молодшого начальницького) складу — дев'ять розмірів прожиткового мінімуму (15858);

— особам офіцерського складу — десять розмірів прожиткового мінімуму (17620).

Також для військових зберігається надбавка за вислугу років, надбавка за службу в умовах режимних обмежень та надбавка за кваліфікацію і премія.

